

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: LIVET.

Citation: Kaalund, H. V.: "LIVET.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid74842/facsimile.pdf>
(tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

LIVET.

En Tyran, forfærdelig og grum,
lod et kunstigt Marterkammer bygge;
skjult han kunde paa en Fjeder trykke,
da blev Fængslet mindre: af dets Rum,
af dets Mur forsvandt hver Nat et Stykke.

Prægtig han det Fængsel smykke lod,
som et Glædestempel var dets Indre.
Ak, men Rædsel isned Fangens Blod:
Hvælvingen sig sænked Fod for Fod,
med hver Nat blev Rummet stedse mindre.

Med hver Nat et Vindve svandt derpaa,
et nu, — et igjen — og saa det sidste
med det sidste Glimt af Himlens Blaa;
og den sørgelige Martervraa
lukkede sig — og blev den Kvaltes Kiste.

— Er vort Liv et saadant Fængsel her?
Svar mig, Du, som, graanet i dets Jammer,
haant din glade Ungdomsdrøm belér,
er vort Liv ikkun et Marterkammer,
som forkrøbler Sjælen mér og mér?

Føres vi som til en Fest herind,
for at føle Tiden langsomt kvæle
hvert begejstret Forsæt i vort Sind?
Skrumpes Sjælen som vort Legem ind?
Er en Kiste Enden paa det Hele?

Rædselsfulde Tanke! Er det saa?
Er det dette, Du Erfaring kalder,
denne Visdom, som Du pukker paa,
mens Du praler af din modne Alder,
er det denne Visdom, jeg skal naae?

Ogsaa Du har elsket, sværmet, drømt,
ogsaa Du gik som en Helt i Slaget;
træt af Striden staar Du nu, bedraget,
som en Krøbling ud af Kampen rømt,
uden Rødmen over Nederlaget.

Sværmer kalder Du mig haant, og Drømmer!
Alt det Herlige, hvorpaa jeg tror,
Dyd og Kjærlighed, er tomme Ord!
Som en Pebbling, mener Du, jeg dømmes,
sér for Blomster ej den sorte Jord.

Ak, jeg véd det! Trindt paa Torv og Sti
prækes daglig denne visne Lære,
og hver aandig Krøbling stemmer i:
„Kun en Drøm er Livets Poesi,
kun en Sværmerdrøm og intet Mere!“

195

Nej, o nej, trods Tidens tunge Aag,
trods den Modgang, som jeg selv har prøvet,
bedre Lære jeg af Livet drog!
For hver Sorg, som mig til Jorden slog,
voxede min Udsigt her i Støvet.

Lad kun Lykken tage Rejsepas,
lad kun Tiden kræve Sit heneden!
Smertensfængslet med den snævre Plads
voxe skal dog til et Størpalads,
der sig taber ud i Evigheden!

KONTRASTERNE.

Du stødes ved min Tale,
Du kan slet ikke fatte
dens underlige Volter
fra det Høje til det Platte.

Du tror, jeg mangler Alvor —
din Smag er saa poetisk!
Min Legen med Kontraster
Du finder uæsthetisk.

13*